

BALLARER SITGES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: SITGES: trimestre, 1.75 pessetes
 ESPANYA: any, 8. ptes.; AMERICA: id., 2.75 pesos (or)

ANUNCIS. ESQUELES, REMESOS I RECLAMS
 segons tarifa establerta i a preu convencional.

REDACCIO I ADMINISTRACIO: PARELLADAS, N.º 24.
Telefon n.º 367

Els treballs es publiquen baix la exclusiva responsabilitat
 dels respectius autors. No's retornen els originals.

Els detractors de la Cultura

Aquells qui, degut a llur disgraciosa contextura espiritual, combatien anys enrera la vida i la obra artístiques d'En Santiago Rusiñol pel sol fet de romandre aquest aprop de nosaltres, són els mateixos que més tard declararen la guerra a la construcció del nou Hospital de Sant Joan Baptista; els qui havent rebut, encara que superficialment, l'unció mediterrània d'En Diego Ruiz, el retribuïren disfreçant-lo de clown i fent-lo anar a una descolorida comparsa carnavalesca, convertint el Mare-Nostrum en un xup rural; els qui venen publicant, amb meditates intermitències, les fulles clandestines que llencen enfora la sutzura condensada que sobreix de llurs pits rencorosos; els qui cultiven la infàmia com una planta d'exornació; els qui en la nit de Pàsqua Florida profanaren el poètic i perfumat ambient fendit per les veus triomfadores de la joventut, amb uns cuplets grollers i miserables.

Es succeeixen els dies, i els detractors de la Cultura, sempre immutables, aprofiten totes les avinenteses per a ruixar amb llur verí i amb llur poca solta les llars de la gran família sitgetana, ignorant que per certes feines hi han llocs adequats i que únicament els cànls les exerciten als llindars de les cases i en mig del carrer.

I no és pas precisament que no hagin rebut del bastó de les persones cultes i de la reconvenció apropiada del veïnat, però ells troven tan naturals les impostures, les blasfèmies i les bajanades, que no es prenen ni la molèstia de intentar corregir llurs costums, considerant el viure fangós com la millor de les terrenes existències.

Tristesa dona el dir-ho, mes no hi ha remei: l'escamot de l'eterna cridòria insulsa resta tan permanent com un Estínx sense ales.

A voltes ens havíem forjat la il·lusió de que els histrions que se en serveixen, cansats de tenir per seguici semblant farandula; l'haurien posada a recó, o quan menys procurat modificar-la; però res tan lluny: amb un goig inefable la tornen a movilitzar i la conduïxen a llurs propis estatges disposant-se a sentir les cantarelles simplistes i llordes amb la mateixa predisposició que la Capella Sixtina, i fent que espategui la nictesa musicada mentre les rimas de Joan Maragall, —l'autor excels de l'«Elogi de la paraula»,— s'elevaven vers les estrelles de la nit xatesta amb melodiosos acords.

I això constitueix un cas més greu del que es pugui creure, perquè si els evidentment responsables de tants mals, s'obstinen en perdre el poble, és que ells abans han perdut el seny.

La neurastènia fa també la seva via, oh constants plagiadors dels poetes; vosaltres que solsament sapiguéreu cantar a la lluna dalt d'un carro al legòric de cavalcada, per tal de demostrar que tot us és comèdia, o utilitzeu les muses garrelles per afers industrials i de rebotiga. Els vostres rostres pàlids i ullerosos o els vostres saltirons de rabinadura, bé demostren les ziga zagues que aneu traçant pels camins de la inconsciència ciutadana, encara que algun cop una mà fina i piadosa us faci torce momentàniament en plena pujada, evitant-vos l'ensorrament fatal.

Penseu que no hi valdrà la coïna ni cap droga estimulant per a rejuvenir el vostre cervell flagel·lat pels remordiments d'un apostolat tan nefast, per la obra de embrutiment que esteu acomplint dins la gent humil i necessitada de aliments espirituals i del nostre pa de cada dia; car malgrat que siguin pocs, són homes a qui es deuria oferir una humanitat millor que la fabricada per vostres baixos intents.

Creieu que la pena que ens produïu va aparellada amb la repulsió de tot sitgetà ben-nat qui pogué apreciar aquets dies còni anaveu adquirint els trets i els esgarips del simi i la llefiscositat del reptil, en contrast amb la floració dels cors nobles i de la naturalesa abel·lida per la vida nova.

Conversa

—No ho nego, però quasi tot és relatiu. Amb teoria podria afirmar-se que els temps són de progrés, però lo que és aquí Sitges aquest progrés de tant tardar és quasi negatiu. Dic això al veure com s'han imposat alguns descastats que amb l'aparatosa etiqueta del pacifisme, el patriotisme y el proteccionisme, ens han dividit en dos partits locals, provocant un estat de guerra i una inquietut que invadeix totes les esferes de la família i l'amistat.

Les que abans eren costums d'un poble culte, senzill, pacífic, animats de sanitoses rivalitats per a divertir-se, s'han convertit avui en preocupacions de problemes i desigualtats socials, en propagandes violentes, en escàndols, insults, befes i atrevides manifestacions, que tenen la seva generació i referendum de persones que es donen a si mateixos

el títol de directius i no reparen en sacrificar-ho tot al seu interès personal.

—¿De què es tracta, Pep? Sembla que ens fassis un discurs.

—Ca, res; ja sabeu que jo no parlo gaire, però hi han coses que indignen al més indiferent.

Tots recordareu que en els nostres temps esperàvem aquesta diada de Pàsqua per a gaudir els cants de les Caramelles, i tant els Pagesos com els Mariners com les societats Prado i Retiro, alguns anys formava cada gremi la seva Colla per a sortir a obsequiar a ses respectives amistats i sobre tot a les noies, perquè és la festa de la joventut, de la renovació del temps, de la bellesa del paisatge i per esplaiar llurs sentiments d'amor i alegria.

Es cantaven belles composicions, com recordareu delectosament aquelles melodies de l'inspirat Mtre. Català i de l'inoblidable Mtre. En Carbonell del Prado, popularitzat amb aquest renom, quins mestres tenen un digne successor en nostre amic Torrents.

—Sí, això és veritat; en aquells temps aquesta festa era la festa d'un poble que es tonificava amb un esclat de nova vida i purs afectes.

—Ja veieu, doncs, quin contrast. Aquest any la festa de la musa popular, de la poesia lírica i les melopees de nostres costums típiques per lo genuïnament catalanes, han sigut barroerament profanades per una colla d'inconscients que han mastegat uns cuplets verinosos amb música exòtica, pregonant entre el veïnat el descrèdit i la incivilitat de qui vol tenir acaparada la representació de nostra vila, per eterna vergonya dels que podien evitar ho i han permès amb la seva impasibilitat un acte de provocació

que haguera pogut tenir fatals conseqüències.

No cal dir que els tals cuplets han servit de riota i divertiment de cert públic, perquè deixant el comentari de la música, la part literària és de lo més xavacà i de més poca gràcia que pod concebir-se. Hi ha qui té ganes de insultar i agraviar a persones o entitats, perquè així ompli el seu propòsit de mortificar al pròxim? Que busqui moment més oportú i medís més adequats.

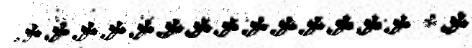
Lo altre és signe de ràbia, despit i mala criança, de lo que jo i tot sitgetà digne deu protestar amb un: «Arri allà, fastigosos».

—Molt bé, Pep; estem d'acord i així pensa afortunadament la gent sensata. També alguns dels seus privadament en protesten.

—¿Ah, sí? Me n'alegro de que la passió no arribi a enterbolir tots els caps. Podser algun dia veuran clar la farsa de que està composta tota la campanya dels aprofitats personatges que porten aquest desbordament de discòrdies i males volences contra els que tenen la valentia cívica de oposar-se a les disbauxes de públics i ruinosos afers municipals agravats per les més escandaloses immoralitats.

—Sí, sí, no hi ha dupte; per aquesta gent el patriotisme és callar i deixar-los fer lo que els dongui la gana; com així ho estaven fent, i és clar, ara els vé de nou el canvi de situació perquè... podser els hi piquin els dits.

—Sí, podrien fer-ho, però ca; ja veuràs com no els passa res perquè tenen la sort de topar amb uns contraris massa tous, és dir, al revés d'ells, que no tindrien cap repar en portar-los a la sombra si poguessin.

“Castell de Ribas” Reaparició

A la veïna població de Sant Pere de Ribes, després de tres anys de mutisme, ha reaparegut a la llum pública quinzenalment el volgut confrare quin nom encapçala aquestes ratlles.

En son primer nombre, dirigeix una afectuosa salutació als periòdics comarcans, a la que amb gust corresponem des de aquestes columnes.

També publica un article sots el títol de «Per la dignitat de Ribes», del que, per tractar s'hi un cas anàleg al de Sitges, no dubtem en extreure'n els pàrrafrs que segueixen:

«Com una remada de famolencs voltors demunt les carnes i trágiques despulles d'un exèrcit en retirada, anorreat per l'enemic, delmat per la fam i esgotat per tots els flagells de la guerra, així planegen amb volar sinistre de-

munt la fins suara pacífica població nostra, els voltors de la baixa política i de la infàmia.

»La justíssima anomenada que gaudia nostre poble d'ésser el més pacífic i assenyat de tota la rodalia, se n'és anada en horris... Avui, nostre poble és el ridícol titella miserable que fan ballar grotescament els qui sols viuen de la ignorància i la bona fe de altri i només troben goig i benefici en el *chantage* impúdic i la grollera calúnnia.

»*El Diluvio* de Barcelona i l'infeliç d'En Creuet. Heus-aquí els dos difamadors que escampen arreu infàmies i calúnnies, presentant-nos com un poble sense dignitat, incult, incivil i mato-nesc, on sols hi arrela el caciquisme!

»¿Sense dignitat? ¡Ah! Es trist confessar-ho... però, tal vegada tenen una mica de raó. Que si així no fos, no ens ajupiríem pas a ésser la riota de tots els pobles veïns! Si una espurna de dignitat ens animés, ja ens hauríem aixecat, tots uns, en guerra santa, enfront dels qui, amparant-se en la falàcia, són els bescantadors d'honres intangibles i d'immaculades institucions! (*Aquí ho havem fet.*)

»¿Incult? Mentres la incultura subsisteixi entre la gent treballadora, aniran prosperant els qui viuen enganyant al poble.

I ara fixem-nos, un moment, en aquestos que ens bescanten.

»*El Diluvio!* El diari de Barcelona que s'és guanyat, ben justament, el títol de *L'Embus-tero!* El diari que, a cada punt i moment, és obligat pels Tribunals de Justícia a rectificar les seves campanyes d'infàmia! El diari portantveu de tots els negocis bruts! El diari que sent maligna delectació tirant llot en la vida privada de les persones! El diari que, si diàriament no pod menjar-se un capellà, ja no està satisfet! El diari que no sols es ven, sinó que va a vendre's per quatre miserables pessetes! El diari al qual, cap persona que s'estimi, va a trobar per a que el defensí! El diari trista flor de l'apostasia! El diari venal per antonomàsia que sols es manté de les campanyes pagades per gent sense escrúpols!

»En Creuet! Un advocat de pa sucuat amb oli que, per tots els mitjans, vol ésser diputat. Que es presenta com a delegat governatiu i com a representant de la U. M.; que menteix cínicament; que escriu cartes matonesques; que llença insídies calumnioses; que en l'atac arriba fins a la vilesa; i que fa tot lo que pod esperar-se d'un home de poc talent i sobrerera mala fe. I que estem disposats a provar tot lo que diem d'ell i lo que callem, en aquest periòdic i allà on convingui.»

Diàlegs caçats al vol

—No són pas sols els contraris qui vos critiquen els cuplets, sinó els neutrals, els forasters, moltes nòies a qui obsequiàreu i fins algún acèrrim del vostre cassinet.

—Alguns, com jo, preferíem Caramelles; però de moment no poguérem organitzar les, i com ja no teníem temps per apèndre-les i pensant que fariem un mal paper de no sortir aquesta diada amb cants, determinàrem sortir amb els cuplets.

—Ja sé que és així; però no poguent sortir amb aquells típics cants al·ludint les floretes, els ocellets, els petons i abraçades, la joventut o l'alegria, jo no em presto a sortir: no vull cantar el vereno i bilis que porten dintre els autors de la indecenta lletra.

—Ja reconec que no està bé, però ja està fet.

—Sempre recordeu tard. Això és igual que aquelles escaroses fulles que repartíreu al vostre cassinet insultant a varies persones, i que després, vista la crítica general, els mateixos entusiastes foren els que més interès tingueren per fer-les desapareixe i fins les desautoritzaren solemne i públicament, encar que un xic tard.

—No me les recordis, que a mi també varen indignar me.

—Ara mateix no es pod creure res. Tant que deien i resulta que els llibres han sigut entregats.

—Sí, sí, però ¿sabs com?

—Que els han entregat i vet-aquí.

—Jo no estic ben al corrent de lo que passa, però En Titus deia aquest matí a la barberia que els famosos llibres estaven tancats al calaix d'una taula de Cala Vila, i ningú dels empleats municipals ni l'Alcalde ho han sapigut fins que algú ha entregat la clau i ha donat la confidència. ¿Es molt estrany això, veritat? Però lo més xocant és que els tals llibres no tenien cap anotació des de fi de Març de l'any passat.

—¿Es dir que en tot un any no hi han apuntat res? ¡Vàia una manera de portar els comptes!... ¿I d'això en diuen bona administració? ¿Però no varen declarar en sessió d'Ajuntament que els llibres els havien portat a Barcelona perquè aquí no tenien empleats aptes i de confiança? Per lo que veig, aquesta gent diu el que li dona la gana i ens enganya com a xinos. No puc creure que la culpa sigui dels empleats, sino

dels que manen i tenen la obligació de presentar els comptes clars.

—Ni mitja paraula més. Adeu.

—¿Què me'n dius de la sessió d'ahir vespre, Magí?

—Home, no hi vaig anar, però suposo que seria accidentada.

—La sessió, en sí, no va ésser molt borrascosa, però es va exposar una sèrie de càrregs aplastants contra la colla julianista. Els nous regidors varen estar enèrgics i discrets amb la defensa dels interessos del comú. Ja va sortint amb tota la seva gama repugnant de corrupteles, matuta i filtracions, el patriotisme dels que feien lo que els donava la gana mentre tingueren el mando.

—¿I sobre els llibres, què?

—En Mitjans, com sempre, fent el paper de víctima, desconcertat i acorralat, sense saber sortir airoament del pas ni tenir la valentia de dir la veritat. Els llibres no diuen res ni tenen cap valor, perquè estan en blanc.

—¿Quin fastig! ¿I aquesta gent són aquelle demòcrates puritans, socialistes, defensors d'això, allò i lo de més enllà, aquells que de tant temps ens venen amb la murga de la pacificació i progrés de la vila?

—Sí, noi; per ells és un progrés carregar el poble de deutes i posar la discòrdia al veïnat per a tenir l'apoi de gent fanatitzada per les flammaralles de radicalismes governamentals i favoritismes vergonyants.

—Sembla mentida que hi hagi qui pugui ésser tan incaut i tingui simpaties per quins no han fet res del que varen prometre. Tota l'actuació d'aquets instruments d'En Julià és una farsa que els acredita d'ineptes i col·laboradors interessats o encobridors de mals negocis municipals.

—Ahir vespre, després de la sessió, es van registrar una pila d'incidents entre individus julianers i partidaris de la bona administració. Afortunadament, no va passar res important, però sí va demostrar-se la valentia de certs matuters i certs pinxos que van acabar-los les agalles.

—I doncs, ¿com acabarà tot això?

—Ah, no ho sé; però per de prompte una reventada masclo per als julianistes i una ferma esperança de pròpera regeneració de l'administració municipal i la verdadera pacificació dels esperidors dels que n'estem tots tan necessitats.

—Lo que és ahir, van excedir-se de la consigna. Allò és intolerable, vergonyós, impropï d'un poble civilitzat. És un rebaixament de la dignitat i la cultura. Pel bon nom de la vila, convé evitar la repetició de manifestacions que són escarni del principi d'autoritat. No és igual exercir un dret que promoure altercats, perquè el dret acaba allà on comença el dels altres.

—Això és cert, però la representació d'aquestes demasies és funció governativa que sols competeix a l'Alcalde.

—Jo no sé perquè s'exalten de aquest modo, quan es tracta precisament de defensar els interessos del Municipi. El que juga i fa burrada, perd den tant; doncs si ells van fer la burrada de destituir un empleat municipal, per quin assumpte van ésser citats a judici de conciliació, i no podien ignorar que la destitució sigui fora de llei, i en lloc de presentar arguments correctes varen contestar amb insolències i nous insults al ex-funcionari, ¿per què el poble té que pagar la burrada en concepte de gastos per la defensa dels processats? Ells tenen la culpa i just és que paguin aquesta burrada d'En Julià, perquè els altres feren el paper de conills de guix com sempre.

La majoria actual ha procedit acertadament revocant un acord il·lícit, perquè no pod tenir de cap manera caràcter oficial un acte despòtic de sis conjurats per atropellar moral i materialment un ex-funcionari. Si tenen necessitat de que els defensin, que paguin de la seva butxaca i no de la Caixa municipal.

El que juga i fa burrada, paga. Aquesta és la lògica.

PICASSO

Sessions de l'Ajuntament

ORDINARIA DEL 12

La presideix l'Alcalde, En Josep Planas Robert, i assisteixen els regidors senyors Clarà, Martín, Marcet, Serra, Mitjans, Durán, Martí i Tutusaus.

Llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior, es dona aprovació al nomenament dels operaris de torn i s'autoritza a l'Alcaldia per a prosseguir la reglamentació dels vehicles.

La Presidència dona compte de la inspecció feta sobre 'ls terrenys per la C. de F. i assessorada de l'arquitecte municipal, per a l'emplaçament de la Biblioteca l'opular, com també per a la construcció de nitxos; i no havent arribat encara els croquis, demana autorització per a fer la subasta dels últims, pagantse l'import de les obres amb lo que's recaudi per aquest servei, i si passat l'any no s'ha pagat el compte al contractista, lo que hagi de abonarseli devengui el 5 per 100 d'interès a fi de no perjudicar-lo.

Respecte a aquets particulars parlen els Srs. Durán, Mitjans, Planas, Clarà i Serra, tractant de qüestions interiors del Cementiri, com lo de les mòries, etc.; i per fi se acorda donar un vot de confiança a l'Al-

calde per a que, en quant al primer assumpte, gestioni la cessió de la cotxera Vidal i Quadras, on no sols podria fer-se la Biblioteca, sino també la Escola de Forja, i en quant a la construcció dels nitxos, que si a la subasta no hi acudeix cap contractista, aleshores oferir el tant per cent proposat.

S'aproven els comptes de l'administració del Mercat, amb el corresponent vot d'agraïment, i un compte pel dipòsit que dona dret a celebrar conferències telefòniques interurbanes.

La Presidència manifesta que torna a posar sobre la taula la seva proposició de la setmana passada relativa a l'expedient administratiu, doncs manquen els llibres i comprovants dels dos exercicis últims; per lo que demana es prengui acord.

En Mitjans diu que en la sessió anterior ja exposà que 'ls lliuraments i comptes municipals s'estaven «confeccionant»; i que com són coses que atanyen a la responsabilitat de l'Alcaldia, per això va portarlos a «confeccionar», lo qual no implica que hagi d'instruirse expedient. Posat a dir disbarats, manifesta que 'ls tals llibres no li són necessaris a l'Administració actual, doncs el de Caixa entregat és el que orienta i ho porta tot, és l'«exclusiu» i el que pod servir de «norma» per a obrir llibres nous. Que com que són majoria poden instruir l'expedient; que degut al «canvi d'administració» tan ràpid no va poguerse arreglar, però que ell ha donat tot lo que tenia, i és sincer; que fins avui m'han requerit notarialment, que vostès això ho fan per veure's amb influències o ilegalitats (¡ay, sí!) em poden perrjudicar (¡ay, nó!). Repeteix que ell ha entregat tot lo que tenia; ah: i que va molestarlo molt la forma en que s'hi presentà l'agutzil.

L'Alcalde li contesta que de cap de les maneres vol perjudicar-lo, però respecte respecte als comptes i a l'Administració pensa de diferent modo, i ha de salvar-se de la responsabilitat en què pod incórrer. Lo demés vostè ho interpreta a la seva manera; però l'expedient es tramitarà amb tota sinceritat i noblesa, i en ell pod ferhi les manifestacions que vulgui.

En Martí Escala considera que lo exposat per En Mitjans dona peu de sobres a instruirse l'expedient, i que l'Alcalde, com a cap de l'Administració, ha de ferho ineludiblement davant el cas d'haver desaparegut documents i llibres de la Casa de la Vila.

En Mitjans diu que això l'ofèn i que no ho admet de ningú; i pregunta: «veïam, ¿què és lo que ha desaparegut?»

En Martí: ¿Què? Lo que vostè mateix va dir en la sessió passada, ha dit avui en el requeriment notarial i també acaba de dir are. Ademés; i dels llibres trobats dins un calaix de taula que no era el seu lloc, ¿ón són, ón es troven els «asientos» i els comprovants corresponents an els últims exercicis econòmics? ..

En Mitjans, furios, comença a inculpar: que si amb els comprovants ho veurem... que si el llibre de Caixa és el tot... que 'l canvi d'administració... que si sempre ha vingut en sentit noble... que quan l'any 1916 ells taparen moltes faltes (¡miaul!) i fins pagaren molts comptes; i no donaren publicitat a res... que vostès a l'entrar trobaren una administració MODELOOO (¡viscal!)... i que ¿com volen que un Ajuntament s'atrassi si els agutzils de 16 duros ne guanyen 28, els jornals de 3 pessetes are són de 8... la Diputació... el gas... la electricitat... el cosmos... el caos... etc.

L'Alcalde li replica que l'Administració municipal mai s'interromp, encare que's canviïn les persones que la dirigeixen. I afegeix: Consti que quan vostès entraren trobaren tots els llibres a punt d'examinar,

i estaven tots al corrent, i hi havia tots els comprovants. Es dir, (tot estava en formal

En Durán diu que'l Partit Socialista vol que l'Administració resplandeixi (¡iquiquiriquí!), però (ay!), davant del cas present no's veu cap altre delicté que un ATRAS i un cert ABANDONO de les coses; però (ay!) amb les promeses fetes per En Mitjans... res: que no hi veu cap responsabilitat per l'Alcalde. Que d'això se'n fa assumpte polític; que no hauria de durse a sessió, perquè aixís tots hi perderàn, doncs res: que's perderà el temps. Que ja comprèn que a la Casa de la Vila hi hauria d'ésser tot, però (aaay!) suposava que l'Alcalde oeraria en forma democràtica; i que si are fa això no serà democràcia; i, en fi, que davant lo promès per En Mitjans, no's fassi ay! l'expedient.

L'Alcalde li contesta: la Democràcia no està renyida amb la Llei ni amb la Justícia, i jo haig de complir amb la Llei i salvar la meua responsabilitat; que això no's pod eternisar, de cap manera, ni tampoc es pod esperar ja més, doncs la marxa del Municipi ja mai pod interrompre's. Creu sinceres les manifestacions d'En Mitjans, i repeteix que en l'expedient pod ferlesh constar, aquestes i totes les que vulgui.

En Mitjans s'exclama de què aquesta paraula «expedient» és una ofensa, encare que no tingui cap importància. ¡Això és per a molestar! ¡perque em tenen «ràbia»! Doncs va sentir a dos regidors i un senyor que deien: «Ja'l tenim!... anirà a presiril... l'ha de pensar que també hi ha el Cementiri!». ¡Ay, quin martiri!

En Clarà li replica que no és cert que li tinguin «ràbia» (gucl). El Sr. Mitjans ha dit que veniem amb l'anunci de «Ja ho veurem com ho trobarem!», per lo tant, sapiguemtho, encare havia de tenirho. ja molt millor arreglat, per a entregarho tot ben clar. I si s'hagués dit aleshores alguna cosa, si que era perjudicar-lo; però l'home que ho manega TOT, i el dia que acaba no ho presenta TOT, com és la seva obligació, i passen vint dies sense entregar lo que deu, ...naturalment, fa pensar que alguna cosa desagradable deu existir; i mentres no faci la entrega, d'aquesta cosa tothom ne suposa el que vol.

En Mitjans: Vostè no sab què es l'Administració, i acabarà el bieni sense saberho. Que ell els quartos els entregava al Depositari, i com hi ha comprovants n'ha de respondren'n. Vostès lo que volen és inhabilitarme...

En Marcet: Com volia vostè fer ab mi.

En Mitjans: I vostè primer. (Escàndol.)

En Tutusaus fa ús de la paraula i «desde luego», en concret no sabem què diu.

En Serra també parla per l'istol.

Després En Mitjans s'exclama de que no comprèn per què's necessiten els llibres, haventn'hi prou amb el de Caixa. I en acabat,—deixant lo seu enlaire,—pregunta: I què dels pressupostos? ..

En Planas Robert li replica: Els antecessors dels Pressupostos han d'ésser en els llibres, per saber el resultat que han donat d'un any a l'altre i veure les partides que falten o augmenten, i ademés, vostè no està autoritzat per parlar de Pressupostos, perquè des del primer de Gener fins al 31 de Març que sempre venien reclamant-se i no els presentà.

En Mitjans: Vostès en tenien la culpa, doncs els seus amics feien denúncies i no podiem atendre l'Administració per la defensa personal.

L'Alcalde: L'he escoltat, però no m'ha convençut.

En Martí demana la paraula per defensarse de l'atac d'En Mitjans, i com sembla que tenen la exclusiva de parlar En Durán i En Mitjans, el públic s'esvalota i els que volen ésser intel·ligents donen una trista nota de la seva incultura, i després de

posar ordre la Presidència, En Martí li demana fassi retirar les paraules pronunciades pel Sr. Mitjans en la darrera sessió i afegeix (amb música popular):

*Sanyor Mitjans, sanyor Mitjans:
¿que no porta els llibres
per' passar balans?...
No té dret a dir*

*ni a repetir coses de mi
mentres no porti els llibres aquí. Aay, sí!*

Ademés, vostè, com a President de la Comissió d'Hisenda i dels Consums, no podia admetre el càrreg de dins la Cooperativa, per delicadesa l'havia de deixar; per lo tant, jo el requereixo en lo referent a Ramón Martí o al depositari, ja que m'ha atacat ho digui, ja que aquí ni fora d'aquí admet qu'ningú l'ataqui.

La Presidència diu que no deuria ésser per atacada la honorabilitat del càrreg ni per desconfiança; després de donar En Mitjans explicacions, declara que no tenen importància les paraules d'En Mitjans; i finalment es vota la proposta de l'Alcaldia per 5 vots contra 4; i a proposta d'En Marcet, es nomena a En Martí com a regidor instructor.

Es torna a presentar la proposició d'En Ramón Martí sobre desestiment pel plet contenciós-administratiu pagant el Municipi; afegeix el proponent que ja apareixen pagades prop de 500 pessetes al procurador i encara falten a cobrar els advocats; relata que seria una carga constant per al Municipi.

En Durán lamenta que 'hagin presentat perquè és pel temps; creu que és atropellar el dret d'altres regidors; que el Municipi els ha de defensar; que en la forma que està constituït l'Ajuntament no està facultat; i que la creu inoportuna.

En Tutusaus la considera una provocació; fa un confusió entre el plet contenciós-administratiu i pro-cessaments, suspensió i destitució, que no s'entén; considera les lleis antigues, justa la destitució d'En Font, encara que es fés sense expedient i nombre de vots suficients.

La Presidència, després d'aclarir-li que aquesta proposta no parla de processaments, sino del plet civil, i després d'explicar En Durán a En Tutusaus què el plet continua, però que en lloc de pagar el Municipi pagaràn els regidors de la seva butxaca; continua que al Municipi vindrán grans gastos, doncs si ara es falla, uns o altres deuràn apel·lar al Suprem, i és un plet que ells creuen perdut, per fer-se illegalment la destitució, i no volen de cap manera tenir la responsabilitat de fer pagar al poble; ademés, no serà la primera vegada aquí Sitges mateix que els concejals hagin hagut de pagar coses de la seva butxaca.

En Tutusaus insisteix en que no ho trova lògic; repeteix lo d'En Durán i llença la amenaça de que quelcom gros passarà i se enfada perquè En Clarà riu, dient-li que vagi a riure davant dels processats. (Escàndol.)

En Planas li replica que els acords s'han d'ajustar a la Llei i aquesta era ben clara; que en l'expedient si ells haguessin vist càrregs greus també l'hagueren votat, i vosaltres ho votàreu i nosaltres no amencàrem mai a ningú.

En Clarà, contestant a En Tutusaus, li diu que ha de saber que els regidors tenen drets i deures, i que quan fan una cosa han de saber per què la fan, i els regidors d'aleshores feren una cosa que no es podia fer i ara ho ha de pagar el Municipi, i com no hi han pessetes, mai pod sostenir plets, sino que els tinguí qui els va fer.

En Durán, En Tutusaus i En Mitjans, tornen amb coses que no acabariem mai i busquen entre el públic un «nó» perquè les víctimes (ai, sí) no es vegin postergades; i finalment es passa a votació, quedant aprovada pel doble vot de l'Alcalde. I havent passat molt més del temps reglamentari, s'aixeca la sessió.

Agricultores! Aplicad el NITRATO de SOSA de Chile en todos los cultivos!

Es el único abono de cobertura de resultados positivos, porque su gran solubilidad en el agua y fácil difusión en el suelo, le hacen aprovechable por las plantas en cualquier época de su vida en que se aplique, siempre y cuando no hayan llegado a su completo desarrollo.

CANTIDADES A EMPLEAR

Cereales : La dosis de Nitrato puede variar de 150 a 300 kilos por hectárea, según sea secano o regadío.

Patata : 250 a 300 kilos por hectárea, aplicado al recalce.

Remolacha, nabos y demás raíces carnosas : 250 a 450 kilos por hectárea al dar la primera bina.

Maiz : 200 a 300 kilos por hectárea al dar la primera escarda.

Viña : 200 a 300 kilos por hectárea, esparcidos en los meses de Marzo, Abril o Mayo.

Cultivos hortícolas, pimientos, cebollas y tomates : De 300 a 600 kilos repartidos en varias veces en las distintas escardas y demás labores entre líneas que se dan a estas plantas.

Árboles : De 1 a 3 kilos por planta, según tamaño, en los meses de Enero a Julio, si pueden regarse, y de Enero a Mayo, si son de secano. En los árboles y arbustos debe repartirse el Nitrato alrededor de la planta, ocupando una superficie un tercio mayor que la copa del árbol.

Macetas y semilleros : Regar cada 8 días con una disolución que contenga 3 gramos de Nitrato por litro de agua.

El **Comité del Nitrato de Sosa de Chile**, domiciliado en **Madrid**, Almirante, 19, Apartado 6, facilita folletos y todos los datos necesarios para la acertada aplicación del Nitrato de Sosa.

Fábrica MOSAICS

ANTON PAGES I C.

Grandioses existencies

Força varietat en artístics dibuixos
d'exquísida novetat

Éxit creixent pels seus bons resultats
d'aquesta nova indústria sitgetana

PREUS REDUITS

Carretera de Barcelona, n. 3

SITGES

Phosphorrenal ROBERT

RECONSTITUYENTE granulado - elixir - inyectable

PREPARADO POR JOSE ROBERT Y SOLER

INGENIERO QUIMICO Y FARMACEUTICO

Calle Lauria, 74 - FARMACIA - BARCELONA

Camisería y Gorbatería

32, BOQUERIA, 32

BARCELONA

GRAN ASSORTIT

en

Camisas, corbates, mocadors
y tots els articles pertanyents al ram

La Camisería que ven més barata
Especialitat en camisas a mida

Dr. M. Farrán

Cirujía-Dentista nort-americá

Parelladas, 30 - Sitges

Moscatell llegítim VIDUA DE ROBERT

A LITRES I EMBOTELLAT

Sant Pere, 3

SITGES

Iran Magatzem de MOSAICS i RAJOLES de totes menes

ARREJOLERS de Rajoles de Colors de totes classes Representant exclusiu de les RAJOLES BELGUES marca H de la casa Guillot de Bruxelles

JOAQUIM IMBURO

Sant Bartomeu, 42

SITGES

Telefons 338 i 39